

“मीठे बच्चे- पतित जगतबाट नाता तोडेर एक बाबासँग बुद्धियोग लगायौ भने मायासँग हार हुन सक्दैन ।”

प्रश्न:- समर्थ बाबा साथमा हुँदा-हुँदै पनि यज्ञमा अनेक विघ्न किन पर्छन् ? कारण के हो ?

उत्तर:- यी विघ्न त ड्रामा अनुसार पर्ने नै छन् किनकि जब यज्ञमा असुरहरूको विघ्न पर्छन् तब त पापको घडा भरिन्छ । यसमा बाबाले केही गर्न सक्नुहुन्न । यो त ड्रामामा निश्चित छ । विघ्न आउँछन् तर विघ्नसँग तिमी आत्तिनु छैन ।

गीत:- कौन है माता, कौन पिता है.....

ओम् शान्ति । बच्चाहरूले बेहदको बाबाको आदेश सुन्यौ । जो यस जगत्का मम्मा बाबा छन्, यो जुन तिम्रो नाता छ, देहसँग छ । किनकि देहसँग सबैभन्दा पहिले माताको फेरि पिताको लागत हुन्छ फेरि भाइ बन्धु आदिको हुन्छ । त्यसैले बेहदको बाबाको भनाइ छ- यस जगत्मा तिमीहरूका जो माता पिता छन् उनीहरूबाट बुद्धिको योग तोडिदेऊ । यस जगत्सँग नाता नराख किनकि यी सबै हुन् कलियुगी छी-छी नाता । जगत् अर्थात् दुनियाँ । यस पतित दुनियाँबाट बुद्धिको योग तोडेर म एकसँग जोड र फेरि नयाँ जगत्सँग जोड किनकि तिमी मेरो पासमा आउनु छ । केवल नाता जोड्ने कुरा हो, अरू कुनै कुरा छैन, अरू कुनै कष्ट छैन । नाता उनीहरूले जोड्छन्, जसलाई निर्देशन मिल्छ । सत्ययुगमा पहिला नाता राम्रो हुन्छ, सतोप्रधान फेरि तल भर्दै जान्छन् । फेरि जो सुखको नाता छ त्यो बिस्तारै बिस्तारै कम हुन जान्छ । अहिले त बिलकुलै यस पुरानो दुनियाँसँग नाता तोड्नुपर्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- मसँग नाता जोड । श्रीमत्मा चल र जति पनि देहका नाता छन् ती सबै छोडिदेऊ । विनाश त हुनु नै छ । बच्चाहरूले जान्दछन्- बाबा, जसलाई परमपिता परमात्मा भनिन्छ, उहाँले पनि ड्रामा अनुसार सेवा गर्नुहुन्छ । उहाँ पनि ड्रामाको बन्धनमा बाँधनुभएको छ । मनुष्यले त सम्झन्छन्- उहाँ सर्वशक्तिमान् हुनुहुन्छ । जसरी कृष्णलाई पनि सर्वशक्तिमान् मान्छन् । उनलाई स्वदर्शन चक्र दिएका छन् । सम्झन्छन्, त्यसद्वारा गला काट्छन् । तर यो बुझ्दैनन्- देवताहरूले हिंसाको काम कसरी गर्छन् ! उनीहरूले त गर्न सक्दैनन् । देवताहरूको लागि त भनिन्छ- अहिंसा परमो धर्म थिए । उनीहरूमा हिंसा कहाँबाट आयो ? जसलाई जो आउँछ त्यो बसेर लेखिदिएका छन् । कति धर्मको ग्लानि गरेका छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- यी शास्त्रहरूमा सत्य त बिलकुल आँटामा नून जति छ । यो पनि लेखिएको छ- रुद्र ज्ञान यज्ञ रचनुभएको थियो । त्यसमा असुरले विघ्न पार्दथे । अबलाहरूमाथि अत्याचार हुन्थ्यो । त्यो त ठीक लेखिएको छ । अहिले तिमीले बुझेका छौ- शास्त्रहरूमा सत्य के छ, भुटो के छ । भगवान् स्वयं भन्नुहुन्छ- यस रुद्र ज्ञान यज्ञमा विघ्न पर्छ अवश्य । ड्रामामा निश्चित छ । यस्तो होइन- परमात्मा साथमा हुनुहुन्छ त्यसैले विघ्न हटाइदिनुहुन्छ । यसमा बाबा के गर्नुहुन्छ ! ड्रामामा हुनु नै छ । यी सबैले विघ्न पार्छन् तब त पापको घडा भरिन्छ नि । बाबा सम्झाउनुहुन्छ- ड्रामामा जो निश्चित छ त्यही हुनु छ । असुरहरूको विघ्न अवश्य पर्छ । आफ्नो राजधानी जुन स्थापना भइरहेको छ । आधाकल्प मायाको राज्यमा मनुष्य कति तमोप्रधान बुद्धि, भ्रष्टाचारी बन्छन् । फेरि उनीहरूलाई श्रेष्ठाचारी बनाउनु बाबाको काम हो नि । आधाकल्प लाग्छ भ्रष्टाचारी बन्नमा । फेरि एक सेकेण्डमा बाबाले श्रेष्ठाचारी बनाउनुहुन्छ । निश्चय हुनमा समय कहाँ लाग्छ र । यस्ता धेरै राम्रा बच्चाहरू

छन् जसलाई निश्चय हुन्छ, भट्ट प्रतिज्ञा गर्छन्, तर माया पनि त पहलवान् छ नि। केही न केही मनसामा तुफान ल्याउँछ। पुरुषार्थ गरेर कर्मणामा आउनु छैन। सबैले पुरुषार्थ गरिरहेका छन्। कर्मातीत अवस्था त भएको छैन। केही न केही कर्मेन्द्रियहरूबाट भइहाल्छ। कर्मातीत अवस्थासम्म पुग्नमा बीचमा विघ्न अवश्य पर्छ। बाबाले सम्झाउनुभएको छ— पुरुषार्थ गर्दा-गर्दै अन्त्यमा गएर कर्मातीत अवस्था हुन्छ फेरि त यस शरीरमा रहनु छैन, त्यसैले समय लाग्छ। विघ्न केही न केही पर्छन्। कहीं मायाले हराइ पनि दिन्छ। बक्सिङ्ग हो नि। चाहन्छन् बाबाको यादमा रहौं, तर रहन सक्दैनन्। धेरथोर जुन समय रहेको छ, बिस्तारै-बिस्तारै त्यो अवस्था धारणा गर्नु छ। कोही पनि जन्मने बित्तिकै राजा त बन्दैन। सानो बच्चा बिस्तारै-बिस्तारै ठूलो हुन्छ नि, यसमा पनि समय लाग्छ। अब त बाँकी थोरै समय रहेको छ। सारा कुरा पुरुषार्थमा आधारित छ। ध्यान दिनु छ— म जसरी पनि बाबाबाट वर्सा अवश्य लिन्छु, मायाको सामना अवश्य गर्नेछु। त्यसैले प्रतिज्ञा गर्छन्। माया पनि कम छैन। एकदम हल्का रूपमा पनि आउँछ। बलवान्को सामुन्ने राम्रो बल लगाउँछ। यी कुरा कुनै शास्त्रहरूमा छैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीलाई अहिले सम्झाउँछु। बाबाद्वारा तिमीले सद्गति प्राप्त गर्छौं। फेरि यस ज्ञानको आवश्यकता नै रहँदैन। ज्ञानबाट सद्गति हुन्छ। सद्गति भनिन्छ सत्ययुगलाई।

त्यसैले मीठा प्यारा बच्चाहरूलाई लक्ष्य मिलेको छ। यो पनि जान्दछौ— ड्रामाअनुसार वृक्ष बढ्नमा समय त लाग्छ नै। विघ्न त धेरै पर्छन्। परिवर्तन हुनुपर्छ। कौडीबाट हीरासमान बन्नुपर्छ। रात दिनको फरक छ। देवताहरूको मन्दिर अहिलेसम्म पनि बनाइरहन्छन्। तिमी ब्राह्मणले अहिले मन्दिर बनाउँदैनौ किनकि त्यो हो भक्तिमार्ग। दुनियाँलाई यो थाहा नै छैन— अब भक्तिमार्ग खत्तम भएर ज्ञानमार्ग जिन्दावाद हुनु छ। यो केवल तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ। मनुष्यले त सम्झन्छन्— कलियुग अहिले बच्चा छ। उनीहरूको सारा आधार हो— शास्त्र। तिमी बच्चाहरूलाई त बाबा बसेर सबै वेद शास्त्रहरूको रहस्य सम्झाउनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— अहिलेसम्म तिमीले जे पढेका छौ, त्यसलाई भुल्दै जाऊ। त्यसबाट कसैको सद्गति हुँदैन। हुन त अल्पकालको सुख मिल्दै आएको छ। सदा सुख नै सुख मिलोस्, यस्तो हुन सक्दैन। यो हो क्षणभंगुर सुख। मनुष्य दुःखमा रहन्छन्। मनुष्यले यो जान्दैनन्— सत्ययुगमा दुःखको नाम निशान हुँदैन। उनीहरूले उनको लागि पनि यस्ता कुरा बताइदिएका छन्। वहाँ कृष्णपुरीमा कंस थियो, यो थियो... कृष्णले जेलमा जन्म लिए। धेरै कुरा लेखिदिएका छन्। अब श्रीकृष्ण स्वर्गको पहिलो नम्बरका राजकुमार, उनले के पाप गरे होलान् ? यी हुन् दन्त कथाहरू, त्यो पनि अहिले बुझ्दछौ जब बाबाले सत्य बताउनुभयो। बाबाले नै आएर सत्यखण्ड स्थापना गर्नुहुन्छ। सचखण्डमा कति सुख थियो, भुट खण्डमा कति दुःख छ। यी सबै भुलेका छन्। तिमी जान्दछौ— हामी श्रीमत अनुसार सचखण्ड स्थापना गरेर त्यसको मालिक बन्छौं।

बाबा सम्झाउनुहुन्छ, श्रीमतमा चल्लाति तिमीले उच्च पद पाउन सक्छौ। बच्चाहरूले यो जान्दछन्— हामीलाई यो पढाइ पढेर सूर्यवंशी महाराजा-महारानी बन्नु छ। दिल पनि सबैको हुन्छ, उच्च पद पाउने। सबैको पुरुषार्थ चल्छ। राम्रा पक्का भक्त जो हुन्छन्, उनीहरूले चित्र साथमा राख्छन् तब घरी-घरी उनको याद आउँछ। बाबा पनि भन्नुहुन्छ— त्रिमूर्तिको चित्र साथमा राख्यौ भने घरी घरी याद आउँछ। बाबालाई याद गर्नाले हामी सूर्यवंशी घरानामा आउँछौं। कोठामा त्रिमूर्तिको चित्र

लगायौ भने घरी-घरी नजर सामुन्ने पर्नेछ । बाबाद्वारा हामी यस सूर्यवंशी घरानामा जान्छौं । सबै उठ्ने बित्तिकै नजर त्यसमा जान्छ । यो पनि एउटा पुरुषार्थ हो । बाबा राय दिनुहुन्छ— राम्रा राम्रा भक्तहरूले धेरै पुरुषार्थ गर्छन् । आँखा खोल्ने बित्तिकै कृष्ण याद आओस्, यसको लागि चित्र सामुन्ने राखिदिन्छन् । तिम्रो लागि त अभ् सहज छ । यदि सहज याद आएन, मायाले हैरान पार्ने भने यी चित्रले मदत गर्छन् । शिवबाबाले हामीलाई ब्रह्माद्वारा विष्णुपुरीको मालिक बनाउनु हुन्छ । हामी बाबाबाट विश्वको मालिक बनिरहेका छौं । यस स्मृतिमा रहनाले पनि मदत धेरै मिल्छ, जुन बच्चाहरूले जान्दछन् । याद घरी घरी भुल्छन् भने बाबा सल्लाह दिनुहुन्छ, चित्र सामुन्ने लगायौ भने बाबा पनि र वर्सा पनि याद आउँछ । तर ब्रह्मालाई याद गर्नु छैन । विवाह गरेपछि दलाल कहाँ याद आउँछ र । तिमिले बाबालाई राम्रोसँग याद गर्नु भने बाबाले पनि तिमिलाई याद गर्नुहुन्छ । यादद्वारा याद मिल्छ । अहिले माशुकको कर्तव्यका बारेमा तिमिलाई थाहा छ । शिवका कति धेरै भक्तहरू छन् । शिव शिव भनिरहन्छन् । तर त्यो गलत हो— शिवकाशी, विश्वनाथ फेरि गंगा भनिदिन्छन् । नदीको किनारमा गएर बस्छन् । यो बुझ्दैनन्— ज्ञानका सागर बाबा हुनुहुन्छ । वनारसमा धेरै विदेशी आदि जान्छन् हेर्नको लागि । ठूला-ठूला घाट छन् फेरि पनि सबैलाई बाबाको मन्दिरले त आकर्षण गर्छ । सबै उहाँको पासमा जान्छन् । मन्दिर त कसैको पासमा जाँदैन । मन्दिरका देवताहरूले आकर्षण गर्छन् । शिवबाबाले पनि आकर्षण गर्नुहुन्छ । नम्बरवन हुनुहुन्छ शिवबाबा फेरि सेकेण्ड नम्बरमा यी ब्रह्मा, सरस्वती सो विष्णु । विष्णु नै ब्रह्मा । ब्राह्मण नै विष्णुपुरीका देवताहरू । विष्णुपुरीका देवताहरू नै ब्राह्मण । अब तिम्रो धन्दा यो रह्यो, हामी नै देवता बनिरहेका छौं भने अरूलाई पनि मार्ग बताउनु छ । अरू सबै हुन् जंगलमा लिएर जानेहरू । तिमिले जंगलबाट निकालेर बागैंचामा लिएर जान्छौ । शिवबाबा आएर काँडाबाट फूल बनाउनुहुन्छ । तिमिले पनि यो धन्दा गर्छौ । यी कुरालाई तिमिले नै जान्दछौ । कोही राजा रानी छैनन्, जसलाई तिमिले सम्झाऊ । गाइएको छ— पाण्डवलाई ३ पाइला पृथ्वी मिलेको थिएन । बाबा समर्थ हुनुहुन्थ्यो त्यसैले उनीहरूलाई विश्वको बादशाही दिनुभयो । अहिले पनि त्यही पार्ट खेलिन्छ नि । बाबा हुनुहुन्छ गुप्त । कृष्णलाई त कुनै विघ्न पर्न सक्दैन । अहिले बाबा आउनुभएको छ, आएर बाबाबाट वर्सा लिनु छ, यसको लागि मेहनत गर्नुपर्छ । दिन-प्रतिदिन नयाँ-नयाँ प्वाइन्टहरू निस्किरहन्छन् । देखिनमा आउँछ, प्रदर्शनीमा सम्झाउनाले राम्रो प्रभाव पर्छ । बुद्धिद्वारा काम लिइन्छ— प्रदर्शनीबाट राम्रो प्रभाव हुन्छ वा प्रोजेक्टरबाट ? प्रदर्शनीमा सम्झाउँदा चेहरामा हेरेर सम्झाउन सकिन्छ । जान्दछौ— गीताका भगवान् बाबा हुनुहुन्छ, त्यसैले बाबाबाट फेरि वर्सा लिने पुरुषार्थ गर्नु छ । ७ दिन दिनु छ । लेखेर देऊ । नत्र त बाहिर जाने बित्तिकै मायाले भुलाइदिन्छ । तिम्रो बुद्धिमा आयो— हामीले ८४ को चक्र लगाएका छौं, अब जानु छ । तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नु छ । यो चित्र त साथमा हुनु नै पर्छ । धेरै राम्रा छन् । बिडला आदिले पनि यो जान्दैनन्— यी लक्ष्मी-नारायणले राज्य-भाग्य कहिले र कसरी लिए ? तिमिले जान्दछौ, त्यसैले तिमिलाई बडो खुशी हुनुपर्छ । लक्ष्मी-नारायणको चित्र लिएर भट्ट कसैलाई सम्झाउँछौ । उनीहरूले यो पद कसरी पाए ? यी कुरा बुद्धिद्वारा बुझ्ने र बुझाउनु पर्ने हुन् । लक्ष्य उच्च छ । जो जस्तो शिक्षक छ, उसले त्यस्तै नै सेवा गर्छ । हेर्नुहुन्छ— कस-कसले सेन्टर सम्हालिरहेका छन्, आफ्नो अवस्था अनुसार । नशा त सबैलाई छ । तर विवेकले भन्छ— सम्झाउने जति होसियार हुन्छ त्यति सेवा राम्रो हुन्छ । सबै त होसियार हुन सक्दैनन् । सबैलाई एकै

२०७३ वैशाख १८ शनिबार ३०-०४-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

प्रकारको शिक्षक मिल्न सक्दैन । जसरी कल्प पहिले चलेको थियो, त्यस्तै नै चलिरहेको छ । बाबा भन्नुहुन्छ— आफ्नो अवस्थालाई जमाइराख । कल्प कल्पको बाजी हो । देखिएको छ— कल्प पहिले जस्तै हरेकको पुरुषार्थ चलिरहेको छ । जे भइरहेको छ— हामी भन्दछौं कल्प पहिले पनि यस्तै भएको थियो । फेरि खुशी पनि रहन्छ, शान्ति पनि रहन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— कर्म गर्दा गर्दै बाबालाई याद गर । बुद्धिको योग वहाँ लागि रह्यो भने धेरै कल्याण हुन्छ । जसले गर्छ उसैले पाउँछ । राम्रो गरे राम्रो पाउँछ । मायाको मतमा सबैले नराम्रो नै गर्दै आएका छन् । अब मिल्छ श्रीमत । राम्रो गन्यो भने राम्रो हुन्छ । हरेकले आफ्ना लागि मेहनत गर्छ । जस्तो गर्छ त्यस्तै पाउँछ । किन हामी योग लगाउँदै सेवा नगर्ने ? योगबाट आयु बढ्छ । यादको यात्राद्वारा निरोगी बन्नु छ त्यसैले किन हामी बाबाको यादमा नरहने ! यथार्थ कुरा हो भने किन हामी कोसिस नगर्ने ? ज्ञान त बिलकुल सहज छ । साना बच्चाहरूले पनि बुझ्दछन् र बुझाउँछन् । तर उनीहरू योगी त ठहरिएनन् नि । यो त पक्का गराउनु छ— बाबालाई याद गर्नुहोस् । जसले सम्झन्छन्, घरी घरी भुलिन्छ भने चित्र राखिदेऊ, त्यो पनि राम्रो हो । बिहानै चित्रलाई देख्ने बित्तिकै याद आउँछ । शिव बाबाबाट हामी विष्णुपुरीको वर्सा लिइरहेका छौं । यो त्रिमूर्तिको चित्र नै मुख्य हो, जसको अर्थ त तिमीले अहिले बुझेका छौ । दुनियाँमा यस्ता त्रिमूर्तिका चित्र अरू कसैका पासमा हुँदैनन् । यो त बिलकुल सहज छ । हामी लेखौं वा नलेखौं । यो त सबैले जान्दछन्— ब्रह्माद्वारा स्थापना, विष्णुद्वारा पालना । अच्छा ! मीठे-मीठे सिकीलध्ने बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) मायाको बक्संगमा कहिल्यै पनि हार नहोस्, यसको ध्यान राख्नु छ । कल्प पहिलेको स्मृतिले आफ्नो अवस्थालाई जमाउनु छ । खुशी र शान्तिमा रहनु छ ।
- २) आफ्नो भलो गर्नको लागि श्रीमतमा चलनु छ । यस पुरानो दुनियाँबाट नाता तोड्नु छ । मायाको तुफानबाट बच्नको लागि चित्रलाई सामुन्ने राखेर बाबा र वर्सालाई याद गर्नु छ ।

वरदानः— सबै खाता र सम्बन्ध एक बाबासँग राख्ने, डबल लाइट फरिश्ता भव

डबल लाइट फरिश्ता बन्नको लागि देहको भानबाट पर होऊ किनकि देहभान माटो हो । यदि यसको पनि बोझ छ भने भारीपन हुन्छ । फरिश्ता अर्थात् आफ्नो देहसँग पनि सम्बन्ध छैन । बाबाले दिएको तन पनि बाबालाई दियो । आफ्नो वस्तु अर्कोलाई दियो भने आफ्नो सम्बन्ध खत्तम भयो । सबै हिसाब-किताब, सबै लेन-देन बाबासँग । बाँकी सबै पुरानो खाता र सम्बन्ध खत्तम— यस्ता सम्पूर्ण भिखारी नै डबल लाइट फरिश्ता हुन् ।

स्लोगनः— आफ्नो विशेषताहरूलाई प्रयोगमा ल्यायो भने हर कदम प्रगतिको अनुभव गर्नेछौ ।